

Uçma Zamanı

– AhmetCanbaba · 12 Aralık 2009

Kantarcı Hasan bir fabrikada işçi olarak çalışan, fabrikaya hammadde getiren kamyonları boş ve dolu olarak tartan, fişlerini düzenleyen, vardiyada kapı giriş ve çıkışlarını kontrol eden, kendi halinde uysal bir insandı.

Kimseye zararı yok gibi görünse de, fabrikada faaliyet gösteren sendikalardan sağ görüşlü olanında yerini alır, işlerini kimseye çaktırmadan yürütürdü.

İşveren, Hasan'ın bu durumunu bildiği için; sol görüşlü sendikayla ilgili işittiği bir haberi ilk kez Hasan'dan duyardı. Hasan hiçbir sendikal faaliyete katılmaz, işveren ne hak verirse ona razı olurdu.

Hacı Murat zengin bir çiftçiydi. Babadan kalma büyük tarlaları, meralarda otlanan büyükbaş hayvanları, iki katlı konağı ve kendine hizmet eden uşakları vardı.

Günlük namazlarını kaçırmazdı. Camiye gittiğinde, acaba camiye kimler geldi, kimler gelmedi diye, şöyle bir camiye gözleriyle tarar, gelmeyenlerden hesap sormak için isimlerini kafasının bir köşesine yazardı. Dinin gereklerini yerine getiren, babadan aldığı şıhlığını devam ettiren Hacı Murat; her yıl otobüs kiralılar, Hac faraziyesini yerine getirecekler ve Umreye gidecekler için turlar düzenlerdi. Bunlardan para kazandığını gizler, her şeyi 'Allah rızası için' yaptığını söylerdi.

Hacca gidenlerden müridi olmayanlar, daha sonra Hacı Murat'ın 'müritleri arasında' yerlerini alırlardı. Bunların hayır duaları, Hacı Murat'a yeterdi.

Hacı Murat'ın kendisi de belki yirminin üzerinde hacı olmuştu. Allah'ın kendisini 'erdirmişlik mertebesine' çıkardığını söyler, bunu da kendisine neredeyse taparcasına inanan Kantarcı Hasan'a tasdik ettirirdi.

İki katlı evinin üst katında Cuma akşamları zikir toplantıları düzenler, hacca gittiği günlerle ilgili anılarını ve olmamış mucizevî birtakım olayları olmuş gibi anlatır, sonra da Kantarcı Hasan'a:

"-Öyle değil mi? Hasan efendi " diye sorar Hasan efendi de:

"-Öyle oldu " diye tasdik ederdi. Ayrıca camiye namaz kılmaya gitmemiş müritlerini uyarır, cehennemde hak ettikleri günahlarını bildirir, 'tövbe' kendisini Allah yerine koyardı.

Zikir toplantılarının birinde Hilmi dayının oğlu Çakır'a:

"-Çakır seni Kâbe'de tavaf ederken gördüm, bu senede seni götüreceğim hacca" demişti de Kendisini erişmişlik mertebesine çıkararak Hacı Murat'ın ellerini öpmüştü. Anlayacağınız ağaların kimisini rüyasında hacda, kimisini camiye yardım ederken, kimilerini de gökyüzünde meleklerle uçarken görmüştür. Hacı Murat'ın müritleri, kapı girişindeki masanın üzerine kimi yumurta, kimi tereyağı, kimi tavuk getirir, hediyelerini bırakan ikinci kattaki zikir odasına çıkardı.

Hacı Murat para babalarını hacca götürmek için sıraya koymuştu. Her müridi de kendisine ermiş gözüyle baktığından, zikir toplantıları da tıka basa kalabalık olurdu.

Hacı Murat altı kız ve bir erkek çocuğu babası idi. İki hanımı vardı. Tabi ikincisi kuma. İlk karısından altı kızı olunca, 'bana bir erkek evlat vermedin' diye karısının üstüne birde kuma getirmişti. Hâlbuki Hacı Murat, çocuğu olmayan hanımlara, okuyup üflediğinden çoğunu çocuk sahibi yaptığının inandırmıştı da

ününe ün katmıştı. İlk karısı:

" -Mademki çocuğu olmayanları çocuk sahabı yapıyon, o zaman bana da bir erkek çocuğu yaptırsaydın" demişti de:

" -Sus lan garı, sus kâfir olacan, o Allah'ın işi. Senin çocuğun yok mu da bunu söylüyon?" deyip işi geçiştirmişti.

Hacı murat'ın kumadan da bir erkek çocuğu olmuştu. Erkek olduğu için de hanımının ısrarı ile üniversiteye göndermişti. Kızlarının hepsi hem ilkokulu hem de kuran kurslarını bitirmişlerdi. 'Kız kısmının okuması günahtı.' Onun için hiçbirini yüksek okula göndermemişti. Hepsini de ufak yaşta evlendirmiş, her kızını evlendirdikçe de:

" -Soframızdan bir gursak daha eksildi" diye Yüce Rab- bine şükrederdi. Böyle şükrettiği zaman da hanımıyla başlardı münakaşaya. Öyle ya kendisine bir erkek evlat vermeyen hanımı bu söze kızmasında ne yapsın dı? Avrat kızdıkça Hacı Murat üstüne, üstüne gider, Bundan da ikinci avrat pek hoşlanırdı.

Hacı Murat:

" -Gız gısmını istiyeni olunca hemen vereceen. Yoğsam dedikodusu çıkar, everemen elinde kalır" derdi.

Hacı Murat'ın oğlu ile arası pekiyi değildi. Oğlu İstanbul' a gittiğinde bir 'oh' çeker:

" -Çok şükür veletten kurtuldum" derdi. Çünkü oğlu:

" -Baba yaptığınız zikirlerle içinizi temizleyemezsiniz. Fakir, zengin demeden aldığı hediyeler hep haramdır. İnsanları kandırıp hacca götürüyorsun, paralarını alıyorsun. İnsanlar yanında bedava çalışıyor." Oğlunun böyle konuşmalarına sinirlenen Hacı Murat:

" -Sen garışma benim işime" deyip oğlunun üzerine yürüdüğünde de kavgalarını annesi zor ayırırdı. Ne yapabiliirdi ki kadıncağız; bir tarafta kocası, diğer tarafta oğlu. İki arada bir derede kalırdı. Tabi ki buna da kız anası sevinir 'oh' çekerdi. Hacı Murat da:

" -Ah ne ettim de oğlanı Mühendislik mektebine verdim. İmam Hatibe gitseydi, oradan da ilahiyata. Orayı bitirince de benim işlerime yardımcı olsaydı; mühendislikten daha iyi para kazanmaz mıydı? Ah ne ettim de muhtarın sözünü dinnemedim. O dememiş miydi: 'Bi mühendisliğe ver bak, o çocuk senin başına ne işler açar' Muhtar temelli haklıydı." Her oğlu geldiğinde Hacı Murat'ın yarası tazelenirdi.

Hacı Murat'ın her Cuma akşamı evinin üst katında düzenlediği zikir toplantılarına, fabrikada işçi olarak çalışan Kantarcı Hasan'da katılırdı. Hani fabrikaya hammadde taşıyan kamyonları tartan Hasan.

Hasan dini bütün bir insandı. Fabrikada işverenin gözü kulağıydı, Tarikatta da Hacı Murat'ın. Fabrikada işverenin kurduktuğu sarı sendikaya üyedir. İşçiden yana olan ve işçi haklarını savunan sendika da Hasan'a göre 'gominist sendika olduğu' için bir sürü işçi faaliyetlerini işverene bildirirdi.

Kantarcı Hasan Hacı Murat'ında en inançlı müritlerindendi. Hacı Murat 'öl' dese canını verirdi. Hacı Murat bunu bildiği için de gel, git işlerinden tut da; kendi yalanlarını müritlerinin yanında doğrulatmaya kadar, her işte Hasan'ı kullanırdı. Hasan şıhhının ermişliğini her tarafta yayar, şıhhı da Hasan'ı ödüllendirirdi. Ödüllendirmekte müritlerinden gelen nevalelerden ezilen, bozulanlar olduğu zaman Hasan'a verirdi. Hasan'da Şıhhının kendisini düşünmesine karşı ona layık olmaya çalışırdı.

Gene öyle bir Cuma akşamı, Kantarcı Hasan zikir toplantısı için Hacı Murat'ın evine gelmiş, belki otuz, belki kırk kişi toplanmışlardı. Akşam namazlarını kıldılar, sohbetlerini yaptılar, tespihlerini çektiler, gülsuları döküldü. Hacı Murat yağ yakan müritlerinden birkaçına methiyeler düzdü.

Dualar okunmaya başlandı. Çoğu Arapça bilmeyen müritler, kutsal saydıkları Arapça sözlerin tesirine kapılmış olmanın verdiği şartlanma ile ve Kantarcı Hasan'ın kafasını sağa, sola sallamasıyla başlayan, ellerini önce dizlerine, sonra da göğüslerine vurarak: yavaş yavaş "Huuuu Allah Huuuuu allah" sözlerinin daha sonra hızlı bir şekilde,

"-Hu Allah, Hu Allah, La ilahe illallah, Hu Allah, Hu Allah! La ilahe illallah" diyerek dövümleri aralıksız sürmeye başlar. Bu işin komutunu sanki Kantarcı Hasan vermiştir. Zikre ilk o başlar, sonra diğer müritler onu takip eder. İki eller önce göğüslere, sonra dizlere vurularak:

"-Hu Allah' ve 'La ilahe illallah'"lar gitgide hızlanır. Hacı Murat', verilen paraların camilere, kuran kurslarına ve yoksullara gittiğini söylediğinden daha bir şevkle kafalar sallanıp, daha bir başka dizler dövülmektedir. 'Hu Allah, Hu Allah' demelerinin kendilerinde bıraktığı hazla dizler üzerinde yerde hareket etmelerde başlamıştır artık. Hem dövünürler hem de dizler üzerinde zıplayarak hareket edip, odanın içersinde daire çizerek dönmeye, kafalarını bazen sağa, sola, bazen de yukarı, aşağı döndürerek sallamaya başlamışlardır. Her müridin alınlarından terler, saralı hastalar gibi ağızlarından köpükler gelmektedir sanki. İşte tam bu sırada nereden geldiğini bilemedikleri gaipten bir ses gelir:

"-Uçuuun! uçun, uçma zamanınız geldi!"

Hacı Murat o kadar zikir toplantısı düzenlemiş hayatında böyle bir 'ses' işitmemişti. Erişmişliğinin Müritleri tarafından da duyulmasının bir 'an'ıydı bu. İçinde duyduğu haz tarif edilemezdi. 'Ses'e pür dikkat kesilmiş müritlerine dönerek:

"-Görüyorsunuz canlarım, bu emir hepimize. Şükürler olsun ya Rabbim bize bu günleri de gösterdin!" deyip ardından da:

"-Hepiniz benim söylediğimi tekrar edeceksiniz" Yüksek bir sesle ve hep bir ağızdan:

"-Şeytaniysen defol git, rahmaniysen bir daha söyle!"

Biraz duraksayıp zikirlerine tekrar başlarlar. Gene kafalar sallanır, dizler dövülür, alınlarından terler akmaya başlar. Hacı Murat'ın bir kulağı gelecek ikinci sestedir. 'Huuuu Allah, Huuu Allah' diye bitkinliklerinin son raddesindeyken, gaipten gelen o ses gene duyulur:

"-Uçuuun, uçun! Uçma zamanınız geldi uçuuunn!" Gene hep bir ağızdan:

"-Şeytaniysen defol git, rahmaniysen bir daha söyle" derler. Bir iki dakika soluklanıp, sessizliği dinlerler, tekrar Kantarcı Hasan'ın başlamasıyla zikir devam eder. Allah'ın hakkının 'üç' olacağını düşünmektedir Hacı Murat, onun için üçüncüde artık uçacaklardır. Gene kendilerinden geçerler, başlar öne, arkaya, sağa, sola sallanır:

"-Huuu Allah, Hu Allah!" derler bir taraftan da, sesleri artık daha görkemli, daha tok ve kalındır. Gecenin karanlığından gelecek bir ses kendilerine cennetin kapılarını açacaktır. Gene müritlerin kendilerinden geçtiği bir andır. Gaipten beklenen o ses gelir:

"-Uçuuun uçun, uçma zamanınız geldiii, uçuuun uçun!" diyen ses biter bitmez; başta Hacı Murat olmak üzere Bütün müritler kendilerini, pencereleri açıp ikinci kattan aşağı, boşluğa bırakırlar. Kiminin kolu kırılır, kiminin başı yarılr. Tabi hepsi yere çakılırlar.

Bu olay Hacı Murat'ın erişmişliğini ve müritlerin kendisine olan inancını biraz sarsmıştır ama sonunda geç de olsa gene müritlerini kandırıp kendi düzenini devam ettirecektir.

Kafası ve kolu kırılanlardan biride Kantarcı Hasan'dır. Kantarcı Hasan'ın adı Fabrikada; 'Uç Baba Hasan'a

çıkıştır. Hacı Murat da birçok insanı umreye ve hacca götürmüştür. Kafalarının yarılmaları, kol ve bacakların kırılmaları unutulmuştur. Zaman her şeyin ilacıdır. Geriye yalnız gaipten gelen bir 'ses' vardır herkesin dilinde.

Hacı Murat'ın oğlu üniversiteyi bitirmiş, Başkentte devlet kademesinde Müsteşarlığa kadar yükselmiştir. Hacı Murat kız çocuklarından sonra oğlundan da torun sahibi olmuştur. Oğlu her ne kadar, babası Şih da olsa babasını ziyarete gelmektedir. Gene böyle izinli günlerinden birinde babasını ziyarete geldiğinde, Babasının elini öper ve hoş beşten sonra babasına:

"-Baba kızmayacağına söz ver sana bir şey söyleyeceğim." der Babası da:

"-Söz kızmayacağım" der. Oğlu:

"-Hani geçmişte bir zikir olayınız vardı ya; işte o gaipten geldi dediğiniz sözleri ben söylemişim tavan arasındaki bir budak deliğinden sizlere." Babası:

"-Olum çarpılırsın, o ses Cenabı Hak tarafından gelen bir sestir" deyip inanmak istememiştir oğluna.

Oğlu yemin billâh eder ki:

"-Ben söyledim; uçuuun, uçun, uçma zamanınız geldi" diye ben bağırdım. Düşünsene bir, Üniversite son sınıftaydım. Çok yalvardım baba bu işleri bırak diye, izinli gelmişim. Gene zikir toplantıları yapıyordun."

Hacı Murat biraz inanır gibi olmuşsa da oğluna:

"-Benim yanımda söyledin sakın başkalarının yanında söyleme" diye oğlunu tembih eder. Oğlu da:

"-Söz söylemeyeceğim ama sen de bana bir söz ver bakalım."

"-Neymiş bakalım vereceğim söz?"

"-Bu tarikat toplantılarını bırakacaksın, bak senin müsteşar bir oğlun var, yaptıklarınla beni küçük düşürme" der. Oğlu devamla babasına:

"-Keşke yerin göğün dua ile durmadığını bir anlayabilseniz, keşke dua ile yağmurun yağmadığını, keşke erişmişlik diye bir şeyin olmadığını bir anlayabilseniz" der babasına.

Hacı Murat zikir toplantılarını bırakır, Zaten yaşı da oldukça ilerlemiştir. Müritlerinden biri Hacı Murat'ın kendisine el verdiği söyleyerek tarikat işini devam ettirir ama artık yaşlılığını bahane ederek Hacı Murat her şeyden elini eteğini çekmiştir.

Bu 'uçma zamanı' sırrı da baba ile oğul arasında birbirlerine verdikleri söze göre hayatlarının sonuna kadar gizli kalacaktır.

Ahmet Canbaba